

Espai d'espiritualitat

VALOREM EL QUE TENIM

El que tenim és l'Eucaristia de cada diumenge. I uns mossens que celebren amb amor i prediquen la Paraula de Déu. I persones que obren la parròquia i d'altres que llegeixen, i molts que ajuden i col·laboren, sentint-se ben seva la parròquia i la celebració. I tot això ho tenim hivern i estiu i sempre. Preguntem-nos-ho a la inversa: I si no ho tinguéssim? Quin buit i quina tristesa! La Missa dominical és un do de Déu i del Senyor ressuscitat. N'hem de prendre consciència i manifestar-nos agraïts envers el Senyor i els uns amb els altres. No som una resta inservible, som una resta preciosa amb la qual el Senyor manifesta la fidelitat al seu poble. Molt sovint sentim: "Ja no hi va ningú a missa". Això ho diuen sovint els que es pensen que perquè ells no hi van, no hi va ningú. Als cristians els números mai ens han d'importar. No és qüestió d'estadística, sinó de fidelitat. Som els qui som i anem a missa els que hi anem, i la porta mai està tancada. Estimem-ho i valorem-ho. Tots sabem que el futur està en mans de Déu i que allà on hi ha cendra hi ha hagut foc, que sempre pot revifar. Mirem-nos amb amor els uns als altres i valorem-nos. El Cos eucarístic de Crist ens fa amics i germans. Tots donem el que tenim, només el que tenim. Un no pot donar el que no té. Doncs el que tenim, donem-ho amb goig i estimació. Aquestes són les flors de Pasqua que adornen i perfumen.

Cada any en la nit Pasqual sempre em tremola el cor quan el celebrant diu: Que la llum del Crist Ressuscitat dissipï les tenebres del cor i de l'esperit. Lluny de nosaltres tot desànim i tristesa. La gràcia foragita tota tristesa. Estimem, doncs, la celebració dominical. Vivifiquem-la per la pregaria de tots i de cadascú. Estimem i agraïm el servei de tots i tinguem-ne goig. Només hi ha una raó per celebrar i anar a missa: Ho fem perquè estimem el Senyor i perquè sabem abans que Ell ens estima a tots.

Avui m'han explicat que cada diumenge un mossèn puja a un poble alterós del Priorat (no seria correcte dir nom de lloc i de persones). Els dies que són més són dotze. I què? Per què són pocs no hi hem d'anar? Si no fos així la campana quedaria muda i el temple barrat. Tampoc el Pa de la vida seria repartit. Valorem el que tenim, estimem-ho. És Pasqua encara i ho serà fins a la Pentecosta pletòrica dels fruits de l'Esperit. Ningú pertany a l'Església per apropiació, sinó per do. En molts llocs del món el Senyor regala joventut al seu poble. També ho pot fer entre nosaltres. En l'hora present, el Senyor ens demana santedat, fidelitat i confiar en Ell. Joiosa i vivificant Pasqua a tots.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

LA PICA BAPTISMAL

La pica baptismal és molt més que un objecte litúrgic. En la tradició cristiana simbolitza el lloc del naixement a una vida nova. Amb paraules de sant Agustí, és la matriu de l'Església, d'on neixen tots els seus fills i filles. Per l'aigua rebem la vida eterna (l'aigua dona vida), el perdó dels pecats (l'aigua neteja) i morim a l'home vell per a ser homes nous (l'aigua ofega). Quan un infant o un adult rep el baptisme, inicia el camí de la fe i de la pertinença a la comunitat cristiana.

La seva ubicació, sovint a prop de la porta del temple, també és significativa. Entrar a l'església passant per la pica baptismal recorda que el baptisme és la porta d'entrada a la vida cristiana. És el primer pas per formar part d'una comunitat que vol viure segons l'Evangeli, vivint en comunitat la fe, l'esperança i la caritat.

La pica baptismal parla, doncs, de començament, de purificació i de promesa.

Cada vegada que la contemplem podem recordar el nostre propi baptisme i renovar el compromís de viure com a fills i filles de Déu. L'aigua que un dia ens va ser vessada sobre el cap continua essent signe de la gràcia que acompanya tota la nostra vida i ens convida a continuar fent camí amb esperança.

L'aspersió a la nit de Pasqua o a l'inici de la missa dominical, ens recorda que som convocats a celebrar l'eucaristia perquè som batejats.

Meritxell Nin Mercader

Descobrim la Litúrgia de les Hores

MINISTERIS LITÚRGICS

El primer que ens ve al cap quan pensem en la Litúrgia de les Hores són aquelles persones que estan obligades a celebrar-la. Sobretot els qui la celebren sols: bisbes, preveres, diaques. I, per tant, perdem de vista un tret fonamental de la pregària de les hores: el seu caràcter comunitari. L'*Ordenament general de la Litúrgia de les Hores* (IGLH) ho diu ben clar: “Com les altres accions litúrgiques, no és una acció privada, sinó que pertany a tot el cos de l'Església” (IGLH 20). I, encara, “quan es convoca els fidels i formen assemblea per a la Litúrgia de les Hores, unificant els seus cors i les seves veus en la pregària, manifesten l'Església que celebra el misteri de Crist” (IGLH 22). És a dir, la Litúrgia de les Hores no és una devoció particular dels monjos, les monges, els religiosos i els ministres ordenats, sinó que és la pregària de l'Església arreu del món, que es fa visible quan una Església diocesana la celebra amb el seu bisbe, rodejat dels preveres i els ministres. I molt especialment en les comunitats parroquials, com a cèl·lules de la diòcesi, que es reuneixen en els seus llocs sota un pastor que representa el bisbe. És en aquesta Església que es troba i prega l'Església de Crist, que és una, santa, catòlica i apostòlica (cf. IGLH 20). I com en tota celebració litúrgica de l'Església, quan hi participa el poble, “ha de ser presidida normalment per un sacerdot o un diaca, i han d'assistir-hi també els ministres” (IGLH 254). La Litúrgia de les Hores demana, doncs, una presència ministerial significativa, de manera que les funcions que s'han d'acomplir siguin realitzades de forma ben expressiva.

¿Qui presideix la celebració de la Litúrgia de les Hores? El bisbe o un prevere. En la seva absència, un diaca. I si no hi ha cap ministre ordenat, presideix “un com els altres”; encara que “no puja al presbiteri, no saluda, ni beneeix el poble” (IGLH 258). La persona que presideix, des del seu lloc, comença l'Ofici amb el vers introductori, invita a les pregàries dels fidels i a l'oració del Parnostre i diu l'oració conclusiva. Només el bisbe, el prevere i el diaca, al final, poden saludar el poble, beneir-lo i acomiadar-lo (cf. IGLH 256).

Els lectors han de llegir drets, en un lloc apropiat, tant les lectures breus com les més llargues (cf. IGLH 259). Aquí, per molt breus que siguin les lectures, no són un tràmit o un element més de la celebració, sinó una veritable proclamació de la paraula de Déu. Els lectors les han d'enunciar prescindint de la paraula “Lectura” a l'inici; per exemple, l'anunciat acostuma a ser així: “De la primera carta de sant Pere”. I en acabar, no es diu: “Paraula de Déu”, ni l'assemblea respon cap aclamació. Les pregàries, segons IGLH 257, poden ser recitades pel sacerdot o el ministre. El volum de la Litúrgia de les Hores preveu que el qui presideix, quan introdueix les pregàries, indiqui a l'assemblea la resposta amb la qual pregaran després de cada intenció.

Finalment, un o més cantors entonen les antífones, els salms i altres cants (IGLH 260)..

Jordi Guàrdia Romeu

L'Eucaristia, pas a pas

LA PREGÀRIA EUCARÍSTICA - INTERCESSION ECLÉSIAL

Si en l'apartat anterior comentàvem que a la segona invocació de l'Esperit Sant demanem que l'eucaristia ens faci ser Església, ara la pregària eucarística prega, fins i tot amb noms concrets, per tots aquells que formem l'Església, recordant que l'eucaristia és la font de la comunió entre tots, i que l'oblació eucarística és fa per la totalitat de la comunitat cristiana, per tots els seus membres, vius i difunts.

Més que demanar per l'Església, es tracta d'una professió que estem amb l'Església. Fem intercessió però, sobretot, volem expressar la comunió amb l'Església que camina en aquest món amb els seus pastors, dels quals es menciona el nom del Papa i del bisbe diocesà. Dir els seus noms no és signe d'honor i reverència sinó de comunió i de professió de la unitat eclesial. Com deia sant Ignasi d'Antioquia, la nostra eucaristia és legítima solament si estem en sintonia amb la comunitat i els seus pastors.

L'Eucaristia, doncs, la celebrem no com un grup particular sinó units amb tota l'Església universal. Així doncs, per l'acció de l'Esperit Sant, la litúrgia té una llargues amplíssims de comunió amb tot el poble sant de Déu, estès per tot el món, que porta més de vint segles celebrant-la i deixant-se edificar per ella.

Xavier Roig Rovira, pvr.